

har været et grundigt videnskabeligt grundlag for dem. Men det grundlag har selvfølgelig ikke kunnet give det endelige svar, og hr. Ebbe Kalnæs ved godt, at det kan et videnskabeligt grundlag aldrig, så altså er vi nødt til at håndtere det.

Jeg vil spørge, om hr. Kalnæs egentlig mener, at den diskussion hører hjemme i denne sag.

Og til sidst: Mener hr. Ebbe Kalnæs, at vi med hensyn til drivhuseffekt er førende i Danmark? Hvis han mener det, er det i hvert fald førende i en anden retning efter min forstand, for vi er førende med hensyn til CO₂-udslip. Vi er et af de lande i Europa, der har det største CO₂-udslip, og jeg synes simpelt hen, der er store dele af diskussionen, der bliver ført, som om vi var et land, der var i front med et utrolig lavt CO₂-udslip.

Nej, Danmark har et af de højeste CO₂-udslip i Europa. Vi er førende på mange ting på teknologisiden, men vi har indrettet vort samfund på en sådan måde, at vi desværre er førende på et forkert område, når det handler om drivhusgasser.

(Kort bemærkning).

Ebbe Kalnæs (CD):

Det er korrekt, når hr. Steen Gade siger, at vi har et stort udslip af CO₂ pr. indbygger, og det er da en naturlig ting. Det hænger sammen med, at vi har et meget stort forbrug, og at vi er et meget rigt land.

Men vi skal samtidig huske, at når vi taler el-sektor og andre ting, er der heller ikke noget andet land i Europa, der i den grad har reduceret udslippet fra den sektor. Vi har altså en god teknologi på det område, som rent faktisk har undergået ganske betragtelige ændringer, og derfor er det uforståeligt, at man netop går imod, at vi kan sælge el til andre lande, som har et betydelig større udslip og sviner betydeligt mere i det hele taget, når de producerer el.

Det, jeg gerne ser – og det er vi jo enige med mange andre om, og det har CD sagt masser af gange – er, at det er det rigtige miljømæssige købmandskab, der skal til, så vi nogle gange her i Danmark undlod at bruge mange millioner med en ganske lille virkning, når vi i vore nabolande kunne have fået en ganske stor virkning for de samme penge. Det er her, jeg ikke mener, vi prioriterer rigtigt.

Vibeke Peschardt (RV):

Det er jo ikke mærkeligt, at Bjørn Lomborgs spøgelse, eller hvad vi nu skal kalde det, er gået gennem salen en stor del af eftermiddagen.

I disse Lomborgtider er der god grund til at bekymre sig om klodens tilstand, men til gengæld er der ikke så stor bekymring om ham. Jeg tror, hans bog vil blive glemt i løbet af et år eller to, men inden det sker, vil temperaturen på Jorden måske blive ved med at stige – eller rettere: Det går i hvert fald ikke bedre med det globale klima, og det er jo det, vi skal snakke om i dag.

Vi ved, at vandet i havene er steget inden for de sidste 100 år med 20-25 cm, og vi ved, at gletscherne og polisen smelter. Men hvad vi ikke ved hundredprocent er, om Golfstrømmen og andre havstrømme begynder at forandre sig, fordi de ferske vande og de salte vande blander sig på forskellige måder. Det kan blive noget, der bliver meget, meget alvorligt, også for vores del af verden.

I Det Radikale Venstre er vi faktisk nogenlunde enige om – uden at det behøver at være bevist 100 pct. – at vi tror og tager for givet, at de menneskeskabte aktiviteter er med til at ændre jordens klima. Derfor ser vi med meget, meget stor tilfredshed på det, der er gjort de sidste 15-20 år for at komme de problemer til livs.

Deltagelsen i det internationale samarbejde – og vi drøfter jo bl.a. her i dag, hvordan vi skal komme videre – er altafgørende. Det kan godt være, at de redskaber, som er lagt på bordet, og som vi skal ned og drøfte, ikke er de rigtige, men vi er på vej i en proces, hvor jeg håber og tror, det på et eller andet tidspunkt må gå op for folk, at det må ende med, at alle må reducere deres udslip. Som vi har hørt flere gange, har vi her i den del af verden, der har det største forbrug af alle – og Danmark ligger i spidsen – selvfølgelig nogle forpligtelser til også at gå i spidsen for at løse problemerne.

Så vil jeg komme ind på noget, som egentlig ikke har 100 pct. at gøre med hverken Kyoto eller Buenos Aires eller FN's klimakonvention, men vore egne mål. Vi har jo mål for både energi og miljø og nedbringelse af CO₂-udslippet. Målene er opregnet i regeringens målsætningspapir »Energi 21«, og vi hørte under finanslovedebatten, at finansministeren faktisk var lige på nippet til at sige det – eller måske sagde han det – men det er i hvert fald blevet ændret en smule: Regeringen har ikke opgivet at få styr på udslippene fra trafikken inden år 2005. Vi har for-